

Вовчок Марко

Два сини

Марко Вовчок

Два сини

«Public Domain»

Вовчок М.

Два сини / М. Вовчок — «Public Domain»,

Содержание

I	5
II	6
III	7
Конец ознакомительного фрагмента.	8

Марко Вовчок

ДВА СИНИ

М. О. Максимовичу

I

Чоловік умер, двоє діток мені покинув, два сини. Треба мені заробляти, треба своїх діток годувати. Не справлюсь сама. Те продала, те продала – усе попродала. Важко нам, убогим, своє добро збувати, що воно в нас кров'ю обкипіло!

Збула... Клопочуся, бідкаюся – з ночі до ночі. Ніколи разд і діточками втішатись...

А дітки ростуть, уже й в'ються коло мене і щебечуть – мої соловейки.

II

Андрійко був у мене повновидий, ясноокий, кучерявий; веселий був хлопчик, жвавий. Було, за день добре мені впечеться своєю пустотою, а ще лучче розважить. І посварюсь, і поцілую його. Він був старшенький.

А що вже Василько, – тихий, сумирний: і в хаті не чуть, і на дворі не видно. Був якийсь задумливий змалку: чи те, що він у таку тяжку годину народився, хутенько після мого чоловіка, чи таку вдачу йому бог дав.

Андрійко село оббіжить, – вернеться червоний, сміючися, пустуючи; а сей, гляди, під хатою де-небудь сидітиме: землею пересипається або зілля всякі вишукує; розкопує щось – робачка вигребе або метелика вловить, – дивиться, думає... Гукне Андрій, він увесь здригнеться. А коли, то, було, ляже в садку та цілісінький день і пролежить нерухомо, мов прислухається до чого.

– Що се задумався, сину? – питаю.

– Який сей світ великий, нене!

Ще хлоп'ям був, приземком, а всі вже зілля знав; і як зветься, і де й коли процвітає, і яким цвітом, і коли пташки у вирій одлітають, і коли прилітають з вирію – усе він теє знав.

– Се йому так бог дав! – було мені кажуть люди. – Не хайте його, – се йому так бог дав!

III

Ото, було, тими вечорами довгими осінніми, як вже стомить мене робота, – заберу обійко до себе на коліна та почну на добрий розум навчати: як вмію, так і навчаю. Розказую їм і про те, і про друге – толкуюся з ними. Отже, мій Андрійко хутко і заскучає; так він і вариться: очі собі тре, і позіхає, і зітха. «Пустіть вже, мамо!» – проситься. А скоро пустив, – чого не загадає! І гомонить, і пустує, поки й сон зможе. А Василько буде хоч цілечку ніч тую довгу ізо мною сидіти, мене слухаючи та мені в вічі пильнесенько дивлячись. Поснемо. Вночі прокинешся – не спить Василько мій.

– Сину! Чому ти не спиш?

– Так... не хочу!.. Чого, мамо, ніч темна-невидна?

– Так бог дав, дитино, що темно уночі... Спи, – кажу йому, – спи!

Він і змовкне... Тільки довго ще непокійно ворочається.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.